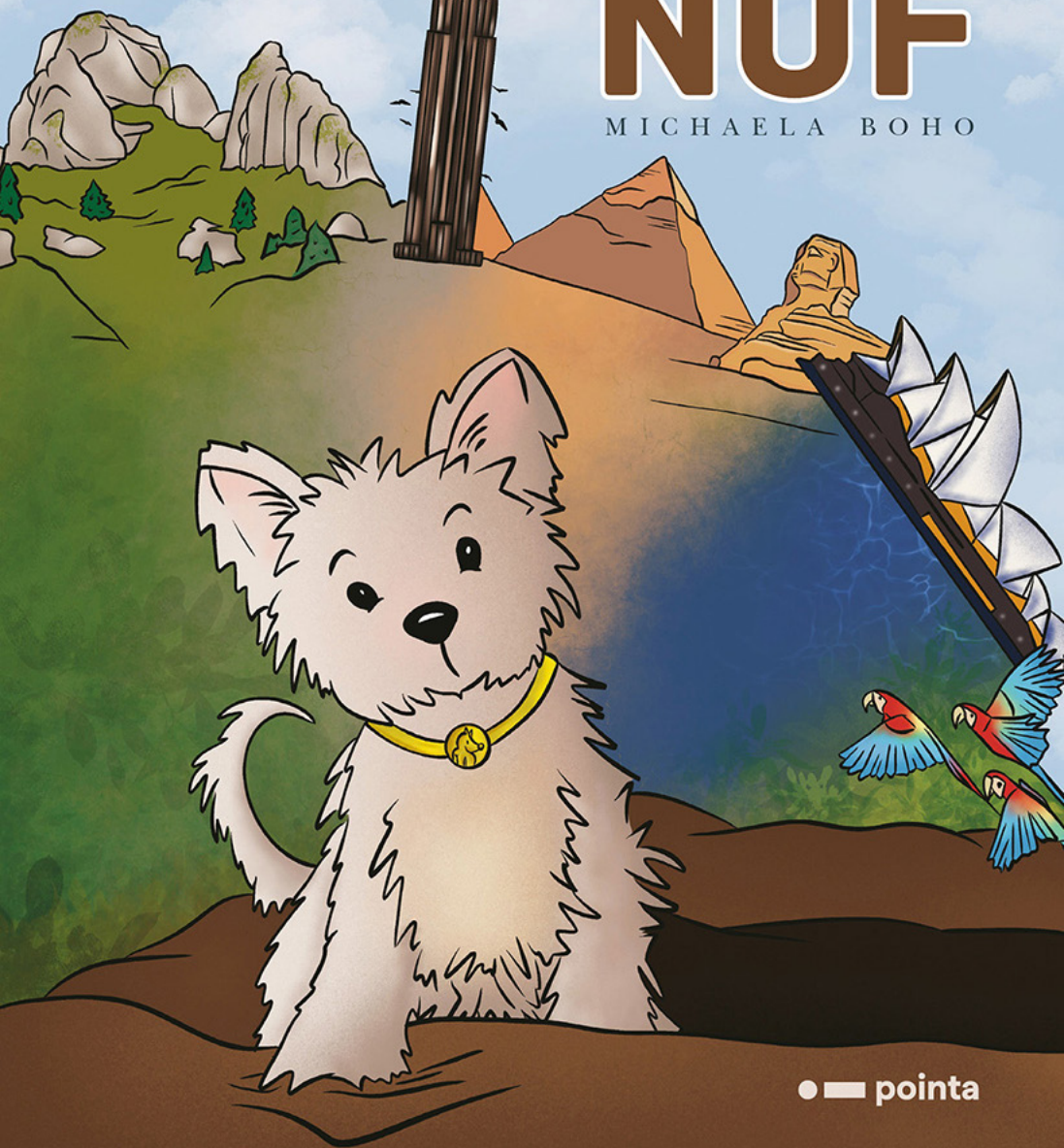

NEZBEDNÝ ŇUF

MICHAELA BOHO

Nezbedný Ňuf

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Boho
Nezbedný Ňuf – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věnováno všem mým láskám.
Především těm čtyřnohým – Quentinovi a Janei!

A taky všem dětem, třebaže v dospělém těle.
Dokonce i těm zlobivým a neposedným!
Právě jedno takové mě inspirovalo k sepsání této knížky.
Přestože nás podobní nezbedové či děti se specifickými
vzdělávacími potřebami ohromně vyčerpávají a občas
i vytáčí do vrtule, jsou nám zároveň velkými učiteli.

*Za každou silnou ženou
stojí pes
a následuje ji do koupelny.*

Pejsek s béžovým hřbetem

To se takhle jednou jedné malé boloňské fence Elince narodilo pět krásných štěňat.

Každé vypadalo úplně jinak. První dvě byla docela černá, jako dva uhlíky. Třetí bylo tmavě hnědé s bílou náprsenkou, čtvrté strakaté a to páté bílé se zvláště zbarveným béžovým hřbetem. Vypadalo, jako by ho snad někdo neopatrný polil bílou kávou.

Štěňátka zpočátku hodně spinkala, pila mlíčko od maminky a velice pomalu se učila chodit. Nejšikovnější byl právě pátý pejsek s béžovým hřbetem. Však byl také ze všech štěňat největší! Rostl dvakrát rychleji než jeho sourozenci. Možná proto měl pořád takový ukrutný hlad.

Jedl tak, až se mu břicho dmulo a ostatním pejskům kradl z mističek jídlo, když se maminka nedívala, protože byl se svým přídělem granulí velice rychle hotov. Byl to právě on, kdo jako první opustil ohrádku a začal prozkoumávat okolí. Brzy se dokonce nebál běhat sám po zahradě.

Zanedlouho měla štěňátka opustit maminku Elinku a vydat se se svými novými páníčky do jejich domovů. Jen pejsek s béžovým hřbetem stále ještě žádnou rodinu neměl. Vždyť byl taky dvakrát větší než jeho sourozenci! Vůbec nevypadal jako boloňský psík a ani se tak nechoval. Byl divoký a neposlouchal. Nožičky měl zvláště protáhlé a pořád jen pobíhal po domě a radostně štěkal. Tu stáhl ubrus ze stolu, tu zase rozzvíkal bačkoru anebo shodil lampičku z nočního stolku. Vyváděl všelijaké lumpárny. Bylo ho všude plno, skoro to vypadalo, že svůj nový domov nenajde.

Jednoho dne si ho na zahradě za plotem všimla malá Tonička, která šla právě se svou maminkou domů ze školy. Sama byla taky velká neposeda a celou cestu vesele poskakovala z nohy na nohu. Přiběhla k plotu, prostrčila maličké dlaně mezi pláňkami a pejsek s béžovým hřbetem je okamžitě začal olizovat a nadšeně bafkat.

„Co tady ňufeš? Ňufe! Ňufičku, tu máš. Vezmi si!“ smála se Tonča, zatímco pejsek s béžovým hřbetem okusoval nesnědený rohlík od svačiny, který mu hbitě prostrčila skrz plot.

„Mami, ten je ale krásný! Já bych takového pejska chtěla!“

„Je,“ přisvědčila maminka, „ale určitě už někomu patří.“

Když z domu vykoukla starší paní, majitelka fenky Elinky, usmála se na Toničku a řekla: „Jestli ho vážně chceš, je tvůj! Pobíhá tu pořád tak sám...“

„Sám?“ podivila se Tonča.

„Ano, všichni jeho sourozenci už od maminky odešli, jen tenhle pejsek ještě svého člověka nenašel.“

„Jak to?“ vyptávala se Tóna zvědavě.

„On je takový... jiný, víš? Větší než by měl být a taky mnohem neposednější.“

„Neposednější?“

„Ano, zkrátka jiný. A jak známo, lidé se jinakosti bojí.“

„Jééé! Tak to je stejný jako já! Já jsem taky jiná! Moc neposedná! Já se ho nebojím!“ zaradovala se Tonička. „A jak se jmenuje?“

„Nijak, zatím nikomu nepatří, proto ještě nemá jméno,“ rozhodila rukama starší paní.

„Maminko, maminečko, prosím tě, můžu být jeho člověk já?“ obrátila se Tonička na maminku prosebně.

Ta si jen hlasitě povzdechla, pokrčila rameny a usmála se. A to byla ta chvíle, kdy si také Ňuf našel svého člověka.

Nezbedný Ľuf

Tonička s maminkou bydlely samy v malém bytě na neda-
lekém sídlišti. To bylo radosti, když si přivedly Ľufa domů!
Přichystaly mu pelíšek v Tončině pokojíčku a také mističky
na jídlo a vodu do kuchyně.

Hned po večeri stáhl rozdováděný Ľuf ubrus ze stolu. Chu-
dák maminka pak musela tu spoušť uklízet. Celý příští den po-
bíhal bílý psík s béžovým hřbetem po bytě a žvýkal, co mu jen
přišlo pod čumáček. Maminčin nový kabát, Tončiny pantofle,
dokonce i učebnici matematiky! Paní učitelka se pak na Toničku
moc zlobila. Vůbec nechápala, že má doma Tonča malé štěňát-
ko, které se teprve musí vycvičit. A to je přeci mnohem důležitější
než počty! Ľuf neustále štěkal a dováděl, dokonce i v noci. Nic na
něj neplatilo. Když šli na procházku, pořád někam utíkal a honil
po parku cizí fenky a holuby. Byla to pro něj ta největší zábava.

*Uíííí! Holubi, holoubci! To je ale legrace. Táhle ještě poběžím!
A copak to máte? To taky ochutnám! Co bych tu ještě mohl rozžvýkat?*
dováděl nezbedný Ľuf radostně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nezbedný Ňuf.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.